27/03/2021

Η θεραπεία του παραλυτικού (Μάρκ. 2, 1-12)

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Τα θαύματα του Χριστού ήταν και είναι αμέτρητα. Όσες οι σταγόνες της θάλασσας, οι κόκκοι της άμμου και τα φύλλα των δέντρων. «Υπάρχουν και πολλά άλλα που έκανε ο Ιησούς, τα οποία, αν γραφτούν ένα προς ένα, νομίζω ότι ούτε ολόκληρος ο κόσμος θα χωρούσε τα βιβλία που θα έπρεπε να γραφτούν», μας ενημερώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης (21, 25). Όπως τα διψασμένα ελάφια τρέχουν για να ξεδιψάσουν στις πηγές των υδάτων, έτσι και περισσότερο ακόμη, οι άνθρωποι έτρεχαν για να γνωρίσουν και να ακούσουν (και σπεύδουν σε κάθε ιστορική εποχή), να συναντήσουν δια της πίστεως και της μυστηριακής ζωής τον άφθαστο και μοναδικό διδάσκαλο Ιησού, που προσφέρει και σύμφωνα με τον απόστολο Πέτρο «λόγια αιώνιας ζωής» (Ιω. 6,68), ελπίδα, το αγιο-πνευματικό ύδωρ το ζων (Ιω. 4,14).

Κατά παρόμοιο τρόπο, όταν ο Χριστός εισήλθε κάποτε στην Καπερναούμ, διαδόθηκε αμέσως ότι βρίσκεται σε κάποιο σπίτι, ίσως του αποστόλου Πέτρου. Συγκεντρώθηκαν τότε πολλοί, ώστε δεν υπήρχε χώρος ούτε και έξω από την πόρτα. Και τους κήρυττε το λόγο Του. Έρχονται τότε προς αυτόν φέρνοντας έναν παράλυτο, που τον βάσταζαν τέσσερα άτομα. Δεν μπορούσαν όμως να τον αποθέσουν κοντά στον Ιησού, εξαιτίας του πλήθους. Παρόλα αυτά, Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ προς τον Θεό και τον δικό τους ασθενή, τους έκανε ΝΑ

ΑΨΗΦΗΣΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ. Δεν δίστασαν λοιπόν μπροστά στον συνωστισμό, αλλά σκέφτηκαν και πραγματοποίησαν το εξής: Αφαίρεσαν μέρος της στέγης πάνω από εκεί που ήταν ο Ιησούς, έκαναν ένα άνοιγμα και κατέβασαν το κρεβάτι πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος μπροστά στα πόδια του μεγάλου Γιατρού. Αυτό μπορούσε να γίνει διότι τα σπίτια στις επαρχίες ήταν τότε μονώροφα και η σκεπή αποτελείτο από ξύλινα σταυρωτά δοκάρια, που πάνω τους έβαζαν κλαδιά και καλαμιές και τα σκέπαζαν με στρώμα λάσπης. Στην ταράτσα ανέβαιναν με σκάλα από το πίσω μέρος. Το γεγονός δείχνει ότι ΟΠΟΙΟΣ ΑΓΑΠΑ ΑΛΗΘΙΝΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΡΟΠΟΥΣ ΝΑ ΠΕΤΥΧΕΙ ΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟ ΣΚΟΠΟ ΤΟΥ.

Ο Θεός ανταποκρίνεται πάντα στην μεγάλη πίστη των ανθρώπων, γι’ αυτό και εδώ ο Ιησούς, όταν είδε την πίστη τους, είπε στον παράλυτο: «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Δύο σημαντικά θέματα διακρίνουμε εδώ: (α) Με το «ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ» που λέει, παρουσιάζεται ως φιλάνθρωπος Πατέρας. Άλλωστε, όπως ο φυσικός πατέρας δεν αρνείται τη βοήθεια στα παιδιά του, έτσι και ο Ιησούς σπλαχνίστηκε, θεράπευσε, και συνεχίζει να θεραπεύει, τεράστιο πλήθος ανθρώπων. Και (β) η φύση, πριν από την Πτώση των πρωτοπλάστων, δεν είχε κατασκευαστεί για να διαθέτει δηλητήρια, αρρώστιες, να εξαγριώνεται κ.α., όπως τονίζει ο Μ. Βασίλειος. Αρρώστησε η φύση, και μπήκε η φθορά και ο θάνατος στη ζωή. Η ΡΙΖΑ της ασθένειας επομένως, σύμφωνα και με τα λόγια του Ιησού: «ΣΟΥ ΣΥΓΧΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ», είναι η αμαρτία, αποτυχία, αστοχία, απομάκρυνση από το δρόμο του Θεού. Όχι βέβαια μόνο του παραλύτου προσωπικά, αλλά ως φθορά και ασθένεια της φύσεως, η οποία φθορά και θνητότητα κληρονομείται μονίμως από τους προγόνους στους απογόνους, και διαχέεται έτσι σ’ όλο το ανθρώπινο γένος. Ο Ιησούς ως μοναδικός Θεάνθρωπος και αληθινός ψυχοσωματικός ΙΑΤΡΟΣ, θεραπεύει δια της Χάριτός Του την ανθρώπινη φύση πρώτα. Πρώτα δηλαδή την αιτία και μετά την αρρώστια.

Κάθονταν όμως εκεί μερικοί γραμματείς και συλλογίζονταν ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ: «Πώς μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας τον Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνον ένας, ο Θεός». Την συγχώρηση αμαρτιών από άνθρωπο θεωρούσαν οι νομοδιδάσκαλοι μεγάλη βλασφημία κα προσβολή κατά του Θεού. Εδώ ο Χριστός, και με το θαύμα που θα επακολουθήσει, αποκαλύπτει και πάλι ΟΤΙ ΩΣ ΘΕΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ. Αμέσως κατάλαβε ο Ιησούς ως Θεάνθρωπος («ο ετάζων καρδίας και δοκιμάζων νεφρούς», Ιερεμ. 17,10), ότι αυτά σκέπτονται, και τούς λέει: «Γιατί κάνετε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό σας; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο: “Σου συγχωρούνται οι αμαρτίες”, ή να πω “Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα;”». Αν δηλαδή πραγματοποιήσω ένα τόσο μεγάλο θαύμα μπροστά στα μάτια σας (οφθαλμοφανές και αναντίρρητο), θα πιστέψετε τότε αυτό που δεν φαίνεται; Ότι είμαι δηλαδή ο Υιός του Θεού, και ότι

έχω τη δύναμη να συγχωρώ αμαρτίες; «Για να μάθετε λοιπόν», συνεχίζει ο Χριστός, «πως έχω την εξουσία να συγχωρώ αμαρτίες πάνω στη γη», λέει στον παράλυτο: «Σ’ εσένα το λέω, ΣΗΚΩ, ΠΑΡΕ ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΣΟΥ ΚΑΙ ΠΗΓΑΙΝΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ». Εκείνος τότε, όχι μόνο θεραπεύτηκε, αλλά του έδωσε ο Κύριος τη δύναμη να σηκώσει και το κρεβάτι του. Και ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ (για να μην νομιστεί ότι είναι τέχνασμα) βγήκε έξω, έτσι που θαύμαζαν οι παρευρισκόμενοι και δόξαζαν τον Θεό λέγοντας: «Τέτοια πράγματα ποτέ δεν είδαμε ως τώρα!».

Τα θαύματα είναι σημεία και δείγματα της Χάριτος του Θεού και προμηνύματα της τελικής νίκης του Χριστού πάνω στη φθορά και το θάνατο. Μας αποκαλύπτουν τον νέο κόσμο της πνευματικής Βασιλείας Του. Προγευόμαστε μέσα απ’ αυτά τον φυσικό τρόπο ζωής που θα βιώνουμε στον Παράδεισο. Τα θαύματα δεν θα χρειάζονται τότε ως ξεχωριστές στιγμές θείας Παρουσίας, αφού αιωνίως θα ζούμε εν κοινωνία με το Θεό χωρίς πόνο, δάκρυ, αρρώστιες, κακίες, και θάνατο. Θα καταργηθούν όλα τα άσχημα και δυσάρεστα και θα ζούμε σε αιώνια ευτυχία.

Ανταποκρινόμενοι εξάλλου στην αγάπη του Τριαδικού Θεού, οφείλουμε να επιδεικνύουμε ευαισθησία και να προσφέρουμε αλληλεγγύη στην ανάγκη των συνανθρώπων μας για τροφή, δικαιοσύνη, νόημα ζωής και ελευθερία. Δεν μπορούμε να είμαστε παθητικοί θεατές, αλλά ακολουθούντες το φωτεινό παράδειγμα Εκείνου, να συνδράμουμε στην ανακούφιση των φτωχών, των ταλαιπωρημένων, των διωκομένων, ατομικά, συλλογικά, εκκλησιαστικά. Ο απόστολος Ιάκωβος προειδοποιεί: «Η κρίση θα είναι άσπλαχνη προς εκείνον που δεν έδειξε ευσπλαχνία» (2, 13), και ακόμη: «Ποια η ωφέλεια εάν λέγει κανείς ότι έχει πίστη και δεν έχει έργα; … Η πίστη αν δεν έχει έργα είναι νεκρή καθ’ εαυτή» (2, 14/ 17).

Ο Θεός νοιάζεται για τον καθένα ξεχωριστά, που στα μάτια Του αξίζει όσο και όλο το σύμπαν. Ας ακολουθήσουμε λοιπόν τον Χριστό όχι μόνο στα λόγια, αλλά κυρίως στο παράδειγμά Του. «Δεν θα μπει στην βασιλεία των ουρανών καθένας που μου λέγει “Κύριε, Κύριε”, λέγει ο Ιησούς, αλλά εκείνος που ΚΑΝΕΙ το θέλημα του Πατέρα μου του επουράνιου» (Ματθ. 7, 21).

Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Σύρου